

Catrene

Florica Ghigeanu

La răstimpuri de veacuri apar oameni care strălucesc. Ei sunt aleși.
Sunt din condiții sociale cu totul inegale, fără strămoși.
Nu vor avea nici urmași, singuri alcătuiesc întregul lor neam.
Acesta este meritul lor, asemenea stelelor ce răsar și apoi dispar.

Macabru a fost spectacolul gladiatorilor la Roma.
A fost un colț din sita învinșilor spre vastul abator.
Zilnic înl avem în față și cu generațiile îl ignorăm.
Grozavă menire avem ! Luptăm, iubim și tot picăm.

Din mine am ieșit, am fost scut de nădejde
Unui prieten drag ce credință îi jurasem .
Când fatalitatea larg gura spre noi a deschis
Numai pe mine m-a prins , am fost împins.

Am admirat înălțarea ciocârliei , cântul păsărilor în savane.
Pasul muzical al femeilor scânteietoare din saloanele romane,
Pasiunea savanților , sfidarea călugărilor, huzurul celor avuți.
Astăzi am ajuns să-i invidiez pe orbii în cale întâlniți.